

תאריך הגשה : 27 יולי 2021

המערער : ליאון (אריק) שנקלר

נגד

המשיבים : 1. משטרת ישראל

2. יחידת חופש המידע של משטרת ישראל

3. מפכ"ל המשטרה (בדימוס) רב ניצב רוני אלשיך

כולם באמצעות מחלקת הבג"צים בפרקליטות המדינה – הגברת,
עו"ד, דניאל מרקס

ערעור על החלטת הרשמת לשינוי הסדר הדיוני מיום 22.7.2021

השתלשלות האירועים :

ביום 10.3.21 קבע כבוד הרשם רון גולדשטיין (להלן : הרשם) את הסדר הדיוני, בהחלטה מאוזנת, הגיונית וסבירה.

העורר, כמובן, כיבד את ההחלטה השיפוטית הזו והגיש במועד את סיכומי טענותיו.

ביום הקבוע בהחלטה לעיל, להגשת סיכומי טענותיהם, 12.7.21, הגישו המשיבים, באמצעות באי כוחם מפרקליטות המדינה, במקום את סיכומי טענותיהם כמחויב, בקשה לשינוי הסדר הדיוני.

כבוד הרשמת, הגברת שרית עבדיאן (להלן : הרשמת), ביקשה את תגובתנו (העורר והצוות המסייע בידו, ולפיכך השימוש בלשון רבים), אותה מסרנו כנדרש ב- 20.7.21.

הרשמת קיבלה החלטה ביום 22.7.21, ובגינה מוגש ערעור זה.

טיעוני הערעור :

בבוקרו של יום ה- 12 ליולי 2021, גילו לתדהמתם, המשיבים, משטרת ישראל, ובאי כוחם, מפרקליטות המדינה (מחלקת הבג"צים) כי יש עליהם עומס עבודה.

בדיוק באותו היום, חייבים היו המשטרה והפרקליטות לפעול לפי ההחלטה השיפוטית הקיימת של הרשם, הגשה מחויבת בדין של סיכומי טענותיהם.

מה עשו המשיבים כדי לעמוד בהוראות ההחלטה השיפוטית של הרשם, אנחנו לא יודעים - אנחנו יודעים שהם כשלו, וזו לא פעם ראשונה בתיק זה.

אנחנו מתקשים להאמין שהמשטרה והפרקליטות פישלו - ובית המשפט העליון בכלל דן בבקשה שלהם לשפר את מצבם?! איך זה יכול להיות?! בית המשפט העליון משקיע מזמנו, גם אנחנו משקיעים מזמננו וכולנו צריכים להתרוצץ ולשלם מחיר, בגלל הכישלון של המשטרה והפרקליטות, והם, המשטרה והפרקליטות ירוויחו. מה!!! למה!!!

האם ככה פועלים גופים ציבוריים אחראיים?! אינם עומדים בהחלטות משפטיות המחייבות אותם?! גופים ציבוריים שעולמם, אכיפת החוק?!

הרי מועד הדיון לא משפיע על כישלונם לעמוד בהחלטה השיפוטית ולא משפיע על עומס העבודה במשטרה ובפרקליטות – מדובר, אם כך, בטענה לא רלוונטית. מה זה משנה מועד הדיון?! אם הדיון היה קבוע לעוד שבוע, לא היה להם עומס עבודה?! ואז היו עומדים בהחלטת הרשם?! ואם הדיון קבוע לעוד שנה זה אומר שהם יכולים לנכס לעצמם עוד עשרה חודשים, ולהתעלם מההחלטה השיפוטית?!

משטרה ופרקליטות שנכשלים פעם אחר פעם בניהול זמנם הם, מבקשים ברוב התנשאותם לנהל את הזמנים של בית המשפט העליון ושל העורר. הם מבקשים לנכס לעצמם ורק לעצמם, חלק ניכר מהזמנים ולהלחיץ את הזמנים של בית המשפט העליון והעורר, וכל זאת מכישלונם הם, לנהל את הזמנים שלהם עצמם.

גם נשיא בית המשפט העליון קובע בכללים לשינוי מועדי דיון כך: "לפיכך, טעמים כגון שיקולי נוחות, הסכמת הצדדים או **עומס עבודה** [הדגש שלנו] (של עורכי הדין או של בית המשפט) לא יהוו, כשלעצמם, עילה מספקת לשינוי מועד דיון", לפיכך, הטיעון של המשטרה והפרקליטות על עומס עבודה, כביכול, לא טיעון הוא.

עומס עבודה הוא החלטה ניהולית ואינה גזירת גורל. לא סתם קובע נשיא בית המשפט העליון שמצב זה "אינה עילה מספקת", שהרי בית המשפט אינו יודע ואינו אחראי להחלטות ניהוליות של מי מהצדדים הבאים בשעריו.

המשטרה והפרקליטות, הגישו בקשה חצופה לקבל עוד חמישה חודשים נוספים להגשת סיכומי טענותיהם. את הבקשה החצופה הזו, להוסיף חמישה חודשים, דחתה הרשמת, כשהיא מנמקת, בצדק, שיש להשאיר בידי המערער זמן מספיק להגיב לסיכומי הטענות ולהתכונן לדיון. יש, כמובן, גם להשאיר בידי בית המשפט העליון זמן ראוי לפעול ולהכיר את התיק. אין זה בכוחה של הרשמת לשנות את בקשת המשיבים. מכאן, היתה הרשמת, חייבת לדחות את הבקשה במלואה.

בקשת המשטרה והפרקליטות צריכה להיות לזמן המינימאלי, שבו הם יכולים להגיש את סיכומי טענותיהם. לפיכך, אם יכולים המשטרה והפרקליטות להגיש את סיכומי טענותיהם בתוך חודשיים ימים (וקצת), מדוע הגישו בקשה בה דרשו חמישה חודשים?! האם הם רימו את בקשתם?!

ישנם מצבים שבהם ניתן להוסיף ימים כנגד ימים בהם מי מהצדדים היה מנוע מפעולה. לדוגמה: אם העורר היה מאושפז בבית החולים לשבוע ימים, חס וחלילה, הרי שניתן היה להוסיף שבעה ימים אלה, לזמן שהוקצב לו, ואולי אפילו עוד מספר ימי החלמה. כשמדובר בארגון, הרי שהוספת ימים שכזו, תקרה במצבים חריגים ותקרה אז לכלל הפעילות של אותו ארגון. בכל מקרה, אין המשיבים מבקשים פיצוי עבור ימים ספציפיים וזהו נימוק נוסף לדחיית בקשתם הגורפת.

שגתה הרשמת עת פגעה ללא הסברים והנמקות, בשוויון ובאיזון מאזני הצדק שבין הצדדים. בקביעתה זו, העמידה הרשמת את המשטרה והפרקליטות המייצגת אותם, כשווים פי שניים (וקצת יותר) מהעורר וצוותו. למשטרה ולפרקליטות ניתנו ארבעה חודשים (ועוד קצת ימים), להגשת סיכומי טענותיהם, בעוד שלעורר הוקצו, ובוצעו, כחודשיים ימים. כרגע, מדובר בהליך משפטי שאינו שוויוני ומאוזן, ומצב דברים זה מעוות את אחד מהערכים המרכזיים של הליך משפטי - האיזון של מאזני הצדק והשוויון שבין הצדדים להליך.

ניתוח מילולי של החלטת הרשמת, הערותינו בסוגריים מרובעים

"בנסיבות העניין, [כישלון בלעדי של המשטרה והפרקליטות] מבלי שנעלמה מעיני עמדת המערער, [מילים יפות, אך בפועל לא נעשה שום שימוש בטענותינו] בשים לב לטעמי הבקשה [על פי קביעת נשיא בית המשפט העליון, עומס עבודה, אינו נימוק לשינוי מועד דיון] ולמועד הדיון הקבוע בערעור שבכותרת, [אין קשר והשפעה של מועד הדיון על פעילות המשטרה והפרקליטות. התנשאות של גופים שאינם מסוגלים לנהל את זמנם ומבקשים לנהל זמנים של אחרים] ובשל הצורך להותיר למערער, שאינו מיוצג, פרק זמן מתאים להגשת סיכומי תשובה מטעמו (ככל שהוא חפץ בהגשתם) ולהתכוון לדיון, [נכון וצודק] ראיתי להיעתר לבקשה באופן חלקי. [אין בכוחה של הרשמת לשנות את בקשת המשטרה והפרקליטות] אני מורה כי סיכומים מטעם המשיבים יוגשו עד ליום 2021.9.19; סיכומי תשובה מטעם המערער יוגשו (ככל שיחפוץ בכך) עד ליום 2021.11.19. [התוצאה הסופית בלתי אפשרית. כישלון של המשטרה והפרקליטות יביא לכך שהם ירוויחו ובית המשפט העליון והמערער ישלמו מחיר]".

לסיכום

טיעונים אלה מתווספים לטיעוני העורר וצוותו שהועמדו בפני הרשמת.

יש לשים לב כי דיון זה מתקיים לאחר המועד בו היו חייבים על פי דין, המשיבים ובאי כוחם, להגיש את סיכומי טענותיהם.

יש לדחות את בקשת המשיבים ובאי כוחם מפרקליטות המדינה. על המשיבים חלה חובת הדין, של עמידה בהחלטות המחייבות של הרשם.

אין להסכים לעיוות איזון מאזני הצדק ואי-שמירת השוויון בין הצדדים. מהחלטה מאוזנת, הגיונית ונכונה של הרשם, עברנו למצב מעוות, לא הגון, לא הגיוני ושגוי.

מדובר בבקשה חצופה והזויה של המשיבים ובאי כוחם. המשיבים ובאי כוחם כשלו בעמידה בהחלטה משפטית מחייבת - בית המשפט העליון והעורר יפגעו בעקבות כישלונם, והם, המשיבים ובאי כוחם, ירוויחו מכישלונם.

במקרה זה, ובעקבות העומס שהטילו הכישלונות של המשיבים ובאי כוחם על בית המשפט העליון ועל העורר, דורש העורר חיובם של המשיבים בהוצאות ראיות.

ליאון (אריק) שנקלר